

hírnök

A MEZŐBERÉNYI. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XI. évfolyam 2. szám · 2007. reformáció hava

Minden gondotokat Őreá vessétek!

Istenünket sokan csupán jót adó és csodákat kidobáló automatának gondolják. Mások jóságos nagypapaként képzelek el, aki minden kérésüket lesi és azokat örömettel teljesíti is, és megbocsát, mert úgyis az a dolga. Ha pedig az Úr másként cselekszik, mint ahogyan elváránk, akkor jön a sértődés, méltatlankodás, vád, harag és hitetlenség. Ezért olvassuk Péter első levelében: „Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt.” [5,6] De azokra is érvényes ez a felszólítás, akik nem értik, hogy látszólag annyi minden (hatalom, pénz, politika) mozgatja a világot, mégis az Ő kezében vagyunk. Van, Aki nálunk is hatalmasabb, felettünk áll, ő az Úr. Tőle kaptuk és neki is fogunk majd elszámolni az életünkkel.

A kezében tart, de nem használja ki teremtményeit. Isten felettünk álló, de összehasonlíthatatlanul másabb, mint e világ nagyjai. Ő szent, gyűlöli a bűnt, de szereti az embert, gondja van ránk. „Felhozza napját gonoszokra és jókra, esőt ad igazaknak és hamisaknak.” [Mt 5,45] Bár nem iktat ki minden bajt a sorsunkból, mégis másként tekinthetünk rossz élethelyzetekre, ha tudjuk, az Úrnak terve van velünk, gondja van ránk. Tehát nem kell kétségbe esni!

„Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” [1Pt 5,7]

A gondok-bajok naponta ránk köszönnek, sőt megerősödve jönnek vissza, ha már egy időre búcsút is vettek tőlünk. Kénytelenek vagyunk foglalkozni velük. Rámásznak a vállunkra, belekapaszkodnak az aggodalmainkba, letelepszene a gondolatainkban és beköltöznek a szívünkbe. Sok fajtát ismerünk: betegség, átmeneti pénzzavar, családi krízis, mun-

kahelyi sikertelenség, vagy egy tisztázatlan félreértés.

„A megtérés és higgadtság segítene rajtatok, a béke és bizalom erőt adna nektek. De ti nem akarjátok, inkább ezt mondjátok: Nem úgy lesz az, hanem lóháton vágatunk.”

[Ézs 30,15]

A panaszkodás és elbizakodottság a megoldás útjában áll. Mi is így viselkedünk, amikor nem onnan várjuk a segítséget, ahonnan jöhetne. Hányszor nem vesszük komolyan az isteni segítség lehetőségét! Sokat képzelünk a tudomány vívmányairól, mások tapasztalatait is nagyra értékeljük. Az apostoli hitvallásban kijelentjük: Hiszek egy Istenben, MINDENHATÓ Atyában. A higgadt helyzetfelismerést követően az lenne a realitás, ha tényleg számolnánk Istenünk beavatkozásával. Ha Ő valóban mindenható, akkor a mi bajainkat is képes kezelni. Forduljunk Hozzá bizalommal! Ha imádkozunk, az Úr kezelésbe veszi a bennünket aggasztó dolgokat.

Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől...” [Ézs 59, 1–2a]

Luther számára központi kérdés volt: hogyan található a kegyelmes Istenre? Ismerte önmagát, mint megkísértett és elesett embert. Tudta, hogy a bűn akadályoz minket az Isten és igéje komolyan vételében. Ezért mindennél előrébb való a bűneinkkel leszámolni. Azonban azt is átélte, hogy erre ő maga képtelen.

Keresztelő János így szól az Úr Jézusról: „Íme, az Isten báránya, aki hordozza a

világ bűnét” [Jn 1,29] Hordozza, elviszi azt. Jézus a bűnnel kezdte a cipekedést. Amikor a Golgota felé ment, nem csak a kereszttel volt a vállán, hanem mindannyiunk bűne. A legnagyobbal kezd, a többi már ehhez képest eltörpül. Ezt érezzük, amikor büntudat gyötör. Ha hittel éljük át megszabadulásunkat ettől a hatalmas „gondtól”, bizonyítva érezzük Istenünk gondviselő szeretetét még akkor is, ha felerősödnek hétköznapi problémáink. Tudhatjuk: az Úr jó, mert a legfőbbbet már megtette értünk, és cselekszik majd újra személyes életünkben és napi gondjainkban is, akkor és úgy, ahogy azt jónak ítéli.

Így hát bátorítást kapunk, hogy lehet minden gonddal az Úrhoz fordulni – beszélő, bensőséges viszonyban élni Ővele, azaz gyakorolni magunkat az imádságban. Amikor nem jut időnk szeretteinkre, halódnak a barátságok, s megkérdézzük: „Ugyan, kinek fontos az életem?” Ő azt mondja, neki gondja van ránk. Ha a gyermeki lét evidenciájában élünk, akkor ebben az egyre elszemélytelenedő világban Krisztus népévé lehetünk. Hiszen egyvalakire mindig számíthatunk, a személyes Istenre, az Úr Jézusra, Megváltónkra. S ha élő kapcsolatunk van bűneinktől Szabadítóinkkal, hozzájárulhatunk, hogy a körülöttünk élők (bajaik miatt) ne a depressziósok számát növeljék, vagy szenvedélybetegekké váljanak, hanem általunk – reménységünket és hitünket tapasztalva – eljussanak Gondviselőjükhöz.

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.” [Fil 4,6]

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Őszi emléknapiak

Egyházi értelemben a nyár és az őszeleje-közepe nem tartozik az ünnepekben bővelkedő időszakok közé. Szentlélek ünnepétől adventig minket, protestánsokat a vasárnapok természetes sorolásából – mint jeles alkalom – csak a reformáció évfordulója állít meg elgondolkodásra. És bár az egyház nem sorolta kötelező emlékpontjai közé az őszi elöttünk lévő napjait, nekünk mégis van okunk megállni, körültekinteni, emlékezni.

A szüret után a földjéből élő ember számot vet, mintegy mérlegre teszi a munkával töltött év eddigi eredményeit. Milyen volt a termés, jó lesz-e a bor, lesz-e elég takarmány? Ezekre a kérdésekre szeptemberben már választ kapunk. Bár lehet, hogy ilyenkor nem tölt el bennünket felhőtlen öröm, mégis el kell gondolkodnunk, hogy a teremtet világ valamennyi eredménye felülről érkezik. Világunknak életet adó energiát a Nap ad. A régi ember a Napban magát Jézus Krisztust, a Megváltót a Napot szemlélte. Sol Iustitiae, az Igazság Napja Jézus másik neve. Az Istentől eredő áldást, a fentről érkező energiát a földműves közvetlenül érzi, a többi ember pedig közvetve. Illő tehát ezért a hálaadás.

A magyar történelemnek is vannak ősszel neves napjai. 1848. szeptember 29-én a Velencei-tótól északra, Pákozdnál a frissen szervezett magyar hadsereg Móga János vezetésével óriási győzelmet aratott a szabadságát frissen megszerző ország ellen vonuló császári hadsereg felett. A Jellasics horvát bán vezette ellenséges csapatok fegyverszünetet kértek, ami a vereség elismerését jelentette, majd anélkül, hogy újabb megmérkőzésre vállalkoztak volna, Bécs felé visszavonulva elhagyták az országot. Ezzel a csatával a magyar történelemnek egyik legdicsebb korszaka, esztendeje kezdődött el. Magyarország Európa egyik meghatározó katonai nagyhatalma ellenében a harcok váltakozó eredménye után egyértelmű sikert ért el. Az ország területéről – Erdélyt is beleértve – kiűztük az ellenséget, bizonyítottuk a szabad állam életképességét magunk és a világ előtt is. Méltán gondolhatunk büszkeséggel ezekre a történelmi eseményekre.

Október 6-a pár nappal e fenti dátum után következik. Ezen a napon látszólag semmi okunk az ünneplésre. Ez az aradi vértanúk emléknapija. Arra a tizenhárom

tábornokra emlékezünk, akiket a császári önkény a szabadságharc leverése után bitófára juttatott. 1849. október 6-án Felix Schwarzenberg miniszterelnök utasítására, Ferenc József jóváhagyásával hadbíró-ság elé állították, halálra ítélték és kivégezték a 13 magyar hőst. Az ítéleteket Julius Haynauhoz mint Magyarország teljes hatalmú kormányzójához kellett felterjeszteni megerősítésre.

Az emlékezet mártírként tartja számon a kivégzett tábornokokat, és ez hasonlatossá teszi őket a kereszténységért mártíromságot szenvedett elődökhöz. Az ünnep leginkább belső lelki élmény, amikor lelkünk megtisztul és felemelkedik. Van okunk az ünneplésre, amikor a hős tábornokokra emlékezünk. hiszen a hitét és nézetét rendíthetetlenül valló emberekre emlékezünk.

Végezetül két, talán kevésbé köztudott évfordulóra hívom fel a tisztelt újságolvasók figyelmét.

1791. szeptember 21-én született gróf Széchenyi István politikus, író, aki eszméi, működése és hatása által a modern, az „Új Magyarország” egyik megteremtője. Ez az életpálya – számos fordulóponttal és a tisztázatlan, nehezen magyarázható események ellenére – olyan ember képét mutatja, aki az ország ügyét, a magyar nyelvet egész életében és munkásságával rendíthetetlenül képviselte. Méltó és illő, hogy amikor elcsúszunk templomunk mellett, a „legnagyobb magyar” szobra előtt, egy pillanatra megállva vagy csak rápillantva jusson eszünkbe mindez, és képzeletbeli kalapunkat emeljük meg előtte.

No persze legnagyobb politikai riválisáról, Kossuth Lajosról se feledkezzünk meg. Szeptember 19-én emlékezünk születésének 205. évfordulójára. A politikus államférfi, a nemzeti függetlenségért vívott szabadságharc egyik legnagyobb alakja Turóc vármegyei evangélikus családból származott, így – mint atyánk fia – illő megkülönböztetett figyelemmel fordulni emléke felé. Máig ő testesíti meg leginkább a nemzet emlékezetében az 1848–49-es szabadságharcot. S mivel bronzból készült mellszobor szintén a templomunk melletti parkban található, emlékét e szobor fizikai közelsége is biztosítja.

CSIRMAZ SÁNDOR

Egyházmegyei zenei tábor

„Éneklek az Úrnak, amíg élek,
zsoltárt zengek Istenemnek, amíg
csak leszek.” [Zsolt 104,33]

Isten nyáron július 29. és augusztus 5. között került megrendezésre gyülekezetünkben – lelkeszőnök vezetésével – a IV. Kelet-Békési Egyházmegyei Zenei Tábor.

Mintegy 45 fiatal érkezett Mezőberénybe Orosházáról, Gyuláról, Békéscsabáról, Csabacsüdről és Budapestről. Voltak köztük olyanok, akik már gyakorlottan szólaltatták meg hangszerüket, s persze akadtak olyanok is, akik most fogták le először a gitár húrjait vagy fújtak bele a fuvolába, trombitába. A „muzsikusokat” és a táborlakókat segítette Csehi Éva, Eiler Katalin, Schön Krisztina, Széll Éva, Bukor Csaba, Huszák Zsolt, Keveházi D. Sámuel, Plavec József.

A zenélés és éneklés mellett jutott idő az elcsendesedésre, bibliaolvasásra, beszélgetésre, barátkozásra, játéklóra, filmnézésre is.

A napot reggeli áhítattal nyitották meg a táborozók és esti áhítattal zárták, amelyre szeretettel várták a gyülekezet tagjait. Voltak, akik éltek is a meghívással és a gyermekekkel együtt dicsérték Istent. „Bulcsú bácsi” szavai – amelyek az áhítatokon intézett a hallgatósághoz – még sokáig csengenek majd a fiatalok fülében!

Az úgynevezett hátorszáiban a diakóniai csoport tagjai tartották a frontot, vagyis gondoskodtak a lelki táplálék mellett a testről is, amely – tizenéves fiatalokról lévén szó – nem elhanyagolható.

Szakácsnők módjára tervezték a mindennapi reggeli és vacsorát. Remekül tudtak együtt dolgozni, közben jókat beszélgettek, építették saját közösségüket. Az egy hét alatt nem elfáradtak, inkább feltöltődtek, örömmel töltötte el őket, hogy egy közösséghez tartoznak és ezért a közösséget tudnak együtt munkálkodni.

A hét zárására a vasárnapi istentiszteleten került sor, ahol az újdonsült zenészek és a kórus kísérték és színesítették a szertartást.

Köszönet és áldás a táborban és a táborért tevékenykedők munkájáért!

FBM

A torony – és amit nekünk üzen

Meditáció és történelem

Az égre mutató ujj. Felkiáltójel. A templomtorony felfelé mutat, Istenre irányítja a figyelmet. Nemcsak egy magas építmény csúcsa, hanem az Ő létére és közöttünk való jelenlétére is emlékeztet. Sokan csupán a benne lakó harangok révén ismerik, vagy hogy az időt a toronyórára pillantva is megtudhatják. A templomnak ez a része sokszoros üzenetet hordoz.

A templomtorony tájékozdási pont

Mivel magassága miatt már messziről láthatjuk, hozzá viszonyítva határozhatjuk meg tartózkodási helyünket. Innen kiindulva magyarázhatjuk el másoknak épületek helyzetét, ismerőseink lakhelyét, keresett pontokat a városban belül.

Milyen jó lenne, ha hétköznapi döntéseinkben, erkölcsi ítéleteinkben arra hagyatkoznánk, akire a torony mutat – Istenhez viszonyítva szólnánk, tennénk. Ha egy biztos tájékozdási pont lenne számunkra Isten ígéje, a Biblia. Sőt az életünk origója lenne, ahonnan minden ered: normarendszer, életfelfogás, egymással való bánásmódunk. Ha ismerőseinket nem az alapján sorolnánk be, hogy másokhoz viszonyítva milyen magasan vagy alacsonyan állnak, az életpályán meddig jutottak, hanem hogy az ige tekintetében jó vagy rossz irányban, az Úrhoz közel vagy távol helyezkednek el.

Templomunk gombja

A templomtorony tetején található csúcsdís – befejezve a torony sisakját – nem csak az esztétika kedvéért került oda, hanem fontos jelentéssel bír. (A miénkén zászló és csillag található.)

A csillag Jézus Krisztus születésére emlékeztet, arra a csillagra, ami Betlehem mezején volt látható, s melyet követve három napkeleti bölcs eljutott a jászolban fekvő Gyermekekhez. A csillag a kezdetre

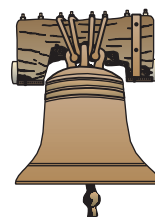
utal, hogy életünk kiindulása Isten kezében van. A zászló pedig az isteni vezetésre, iránymutatásra emlékeztet. A 60. zsoltár 6. versében ezt olvassuk: „Adtál a téged félőknek zászlót.” Az új fordítás szerint jelet adott az Úr. Tehát az egyén és a nép, nemzet nem marad magára. Jelet kap. Mózzsal és népével felhőként és tűzoszlopként volt jelen Isten vezetése. Csatában hangzott a kürt, s lobogott a zászló, jelentett utat, adott irányt és jelet. Ember emelhet zászlót, mely kifejezi a hovatartozást, jelöli a célt, s a jelenben is utat mutat. Jelzi, hova kell gyülekezni. Megmutatja az otthont. Nekünk Jézus Krisztushoz kell menni, aki legyőzte a bűnt. A zászlón éppen emiatt a kereszttel. Ezért énekelhetjük: „Királyi zászló jár elől, keresztfa titka tündököl.” ÉK 184. Mi a bűn feletti győzelem jele, zászlaja alatt gyülekezhetünk Krisztusnál.

A torony harangoknak is otthont ad

Az első világháború során az egyháznak be kellett adnia a harangokat, hogy azok a fegyvergyártás alapanyagai legyenek. A 1917. június 3-án kelt jegyzőkönyvben olvashatjuk, hogy a 367 kg-os harang „számukra meghagyaték, annál is inkább, miután ezen harang a tűzjelzésre is szolgál.” Nemsokára gyűjtést szerveztek az új harangokra, melyeket 1921. április 18-án vettek át. Alig egy év múltán azonban az egyik presbiter javaslatára lecserélték azokat és ismét három harangot öntettek, mert az újabbak hangzásukban nem illettek a régihez. Egy év múltán érkeztek meg a harangok, amiket nagy tisztelettel és a hívek tömegének kíséretével fogadtak. Elhelyezésük után rövid istentisztelet volt. Ma három harangunk van. A kisharang 97 kg-os. Hangja f2, felirata: „Jesus ist die Auferstehung und das Leben”, azaz „Jézus a feltámadás és az élet.” [Jn 11,25] A középső harang 236 kg-os, hangja c2, felirata: „Die Liebe höret nimmer auf”, azaz „A szeretet soha el nem múlik.” [1Kor 13,8] A nagyharangot 1984-ben újraöntötték, s emiatt vesztett tömegéből, kb. 730-kg-os lett. Felirata: „Ehre sei Gott in der Höhe!”, azaz „Dicsőség a magasságban Istennek!” [Lk 2,14] Mindegyiken szerepel ezek mellett, hogy az adott harang a Mezőberényi Ágostai

Hitvallású Evangélikus Németajkú Egyház tulajdona.

Jól tudjuk, hogy régen több alkalommal is megkondultak a harangok. Különösen nagy veszély (tűz, árvíz, nagy vihar, ellenséges támadás) idején félreverték, nem engedték a maga ritmusában szólni, hogy a települések lakói tudhassák, rendkívüli helyzet állt elő.

Napjainkra is igaz, ha elhunyt van a gyülekezetben, bejelentését követően a lélekharangot szólaltatjuk meg (100 kondítás). Majd attól függően szólal meg a nagyharang, hogy férfi vagy nő távozott el. Férfi esetén megszakítással jön száz ütés azaz kétszer 50 kondítás, míg nő esetén a száz ütés megszakítás nélkül hangzik, ezután pedig minden harang megszólal egy rövid ideig. (Ha gyermek halt meg, a középső haranggal jelezzük.) „Szólnak a harangok a toronyban. Bimbambim bimbambim bimbambim. Jöjjetek! Jézusnál béke van! Bimbambim bimbambim bimbambim.” Ennek a gyermekének a sorai egyszerű szavakkal szólnak arról, hogy a harangszó legfőbb feladata igehallgatásra hívni a gyülekezetet.

A déli harangszó története

II. Mehmed oszmán uralkodó nagy lendülettel indult hódításaira. A fiatal szultán Európa ellen fordult és 1456-ban már Magyarország előtt állt seregeivel. III. Callixtus pápa (1455–1458) keresztes hadjáratot hirdetett, és június 29-én imabullájában elrendelte, hogy napi háromszori harangszó szólítson imára minden hívőt a kereszténység védelmében. Így buzdítsák mindazokat, akik a hódítók ellen küzdenek! A pápa felhívása szokatlanul nagy visszhangra talált. 1456 nyarán minden eddiginél nagyobb – főként csehekkel és németekkel álló – keresztes had gyülekezett Bécs környékén. A keresztesek azonban soha nem találkoztak Hódító Mehmed seregével. Azokat Hunyadi

☞ János, Magyarország főkapitánya és a hetvenéves itáliai ferences szerzetes, Kapisztrán János (Giovanni da Capestrano), valamint az általuk toborzott zsoldosok és a környék felkelt keresztesei, „parasztok, kézművesek, szegény emberek” állították meg Nándorfehérvár falainál, 1456 júliusában. A Konstantinápolyt meghódító szultánra az utolsó összecsapás napján, július 22-én Hunyadiék súlyos vereséget mértek. Sokan az ima erejének tulajdonították, hogy a túlerőben lévő oszmán hódítók ellen a Hunyadi János és Kapisztrán János által vezetett sereg győzelmet aratott.

A pápai rendelkezésnek és Hunyadiék győzelmének híre közel egy időben érkezett meg Budára és Bécsbe. Így nem véletlen, hogy a déli harangszó mindennaposá váló gyakorlata rövidesen átértelmeződött, és a köztudatban ma már inkább a győzelem emlékeként él. Igaz, maga a pápa, amikor augusztus 6-án, az Úr színváltozásának napján értesült a győzelemről, elrendelte, hogy e napot az egész kereszténység ünnepként tisztelje. Módosított a kiadott bullán, melynek új szövege szerint, mivel Isten győzelemre segítette a keresztényeket, a déli harangszó alatt elmondott imák egyben a hálaadás imái is legyenek. Így változott át az eredetileg könyörgésre felszólító déli harangszó a nándorfehérvári győzelemért való hálaadás harangszavává.

A toronyóra

Lehet, hogy nem gondolunk rá, de a kronométer elsődleges funkcióján túl nagyon is komoly biblikus üzenet hordozója. Emlékeztet minket arra, hogy elmúlik az életünk. Az idő véges és egyszer nem lesz tovább. El kell gondolkodni, mivel múltatjuk, hogyan töltjük el életidőnket. Jut-e abban a fontosra és az igazán értékesre néhány óránk, percünk? Számolunk-e azzal, hogy valamelyik – talán nem is olyan távoli – pillanat az utolsó lesz? Nagyon rémisztő, vészjósló mondatok ezek? Akkor talán kevésbé foglalkozunk az örök élettel, az el nem múló idővel. Ha a toronyóra feltekintünk, adjunk hálát az eddigi életidőnkért, mindazért, ami jó számunkra, és keressük az Élet Urával való találkozást.

Egy régi szép szokás

A berényi németek jeles szokásai közé tartozott, hogy óév éjszakáján összegyűlekeztek a rokonságnál, barátoknál vagy a szomszédoknál, és egyházi énekeket énekeltek. Éjfél előtt a templomban énekelve várták az óévet lezáró és újévet jelző harangszót. A férfiak egy csoportja a toronyba ment fel énekelni. Bárcsak eszünkbe jutna ez a tradíció, s a magunk mögött hagyott esztendőért tudnánk együtt hálásak lenni, valamint képesek lennénk együtt az újat örömmel várni. Együtt. De nem csak a felfokozott szil-

veszteri hangulatban, zsvajban, rétes mellett, avagy koccintáskor, hanem egy pillanatra megállva. S ha többre (még) nem is futja, akkor, azon az éjjelen valóban fohászzkodnánk Istenhez egy szívből énekelt Himnuszban.

Néhány szó a művészetről

A torony főhomlokzati részén található a főbejárat, melynek tokját homokkőből faragták ki. A szemöldökpárkány díszítése alatt olvasható német nyelven az Úr Jézus szava a János 10,9-ből: „*Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át megy be, megtartatik.*”

A barokkra legjellemzőbb tulajdonságot igen hamar felfedezhetjük az építészeti stílus vizsgálata során; ez a mozgalmasság. Az ívek, párkányzatok, díszítőelemek, a falak tagolása, a főbejárat motívum, a fény-árnyék játék festőien plasztikus képet adnak a késő barokk templomról. A szépen tört vonalú toronysisak méltó koronája a remek arányú templomnak és homlokzatának. (A zsindefedést ez évi hálaadó ünnepünk adományából szeretnénk átfestetni.)

LSK

Forrás:

– Vajdasági Könyvtári Hírlevél
– Bartóki József: A mezőberényi német evangélikus templom

Konfirmáció

„*Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot és az igazság megszabadít titeket*” [Jn 8,31–32]

Az evangélikus egyház alapvető tanítását és a konfirmációs vizsga lényegét foglalja össze János evangéliumának fent idézett két sora.

Az idei év tavaszán hat fiatal – név szerint Ágostai Katalin, Csirmaz Gáspár, Falaty Tamás, Gézárt Fanni, Hőgyes Zoltán és Róth Gergő – vett részt konfirmációra felkészítő oktatáson.

Lelkészőnk, Lázárné Skorka Katalin, valamint Műlek Mónika (akinek ezúton is köszönjük) segítette a fiatalokat a felkészülésben. A kezdetben még „laza” ifjak az idő múlásával megéreztek a feladatuk komolyságát, és egyre inkább igyekeztek megérteni, megérezni azt, hogyan válhatnak „tanítvánnyá”.

Június második hétvégéjén (június 9–10.) került sor a konfirmációs vizsgára, majd a konfirmációs istentiszteletre. A szombat délutáni vizsgára bizony kissé megszeppenve sorakoztak fel a konfirmandusok. Láthatóan izgultak, pedig nagyon családi légkört teremtett a lelkesítő. A presbiterek, valamint az egybeült családtagok jelenlétükkel bátorították a fiatalokat, akik nagyon becsületesen felkészültek. Öröm volt hallgatni, ahogy szinte kívülről mondták el a Konfirmációs Káté egy-egy részét. Kipirult arcuk, csillogó szemük, szép öltözetük is nagyban hozzájárult a közönség meghatottságához.

A sikeres vizsga után az egyházközségi felügyelő – Wagner József – adta át a Déli Evangélikus Egyházkerület ajándékait: az evangélikus énekeskönyvet és az áhítatos könyvet. Az asszonykör pedig saját kezűleg készített könyvjelzővel gratulált a konfirmandusoknak.

A konfirmáció „próza” része után vasárnap került sor az ünnepi istentiszteletre. Talán elnézik nekem, ha kissé elfogultan azt írom, hogy a szülők által szépen feldíszített templom várta a konfirmandusokat és a gyülekezetet. Felemelő, magasztos pillanatokat élhettek át a gyermekek és a többi megjelent is. Az ifjak arca átszellemült, viselkedésük fegyelmezett volt, úgy éreztem, hogy Jézus valóban köztük ült és tanítvánnyá fogadta Őket életük első úrvacsoráján.

Szeretném és imádkozom érte, hogy ez a csodálatos nap e hat gyermek számára ne csak egy szép ünnep maradjon a sok közül. Kíváncsi vagyok arra biztatnom Őket, hogy ezután is legyenek hűek Jézushoz, váljanak igaz tanítvánnyá, kövessék Őt, soha ne szégyelljék, hogy Ők Krisztus követői. Éljenek tartalmas, igaz keresztényi életet és találják meg boldogságukat a jézusi szeretetben és az által.

FALATYNÉ BERKESI MÁRTA

A bűnbánat szentsége?

Gondolatok az úrvacsoráról

Kelj fel és járj! – Ennek a jézusi igének sokféle magyarázását, aktualizálását hallottuk már. Egy béna embert visznek négyen Jézushoz, hogy gyógyítsa meg, s ő ezzel a fenti felszólítással fordul a nyomorék felé. A jelenetnek mégsem ez volt a legfontosabb mozzanata, hanem a másik, az a megnyugtató isteni kijelentés, ami előtte hangzott el: *megbocsáttattak a te bűneid*.

Minden hónapot azzal kezdetünk, hogy úrvacsorai közösségben találkozhatunk egymással. Az úrvacsora számunkra az, amit megtanultunk a konfirmációnk során: Jézus Krisztus valóságos teste és vére kenyérben és borban, s elsősorban a bűnbánat, bűnbocsánat szentségeként tekintünk rá, ezért is készülünk önvizsgálattal a szentség vételére.

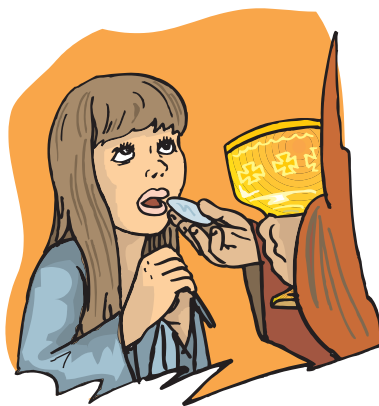
Mégis, ha „csupán” a bűnök bocsánatát látjuk az úrvacsorában, akkor csak egy szeletét éljük és látjuk meg annak, miért is rendeltetett számunkra, miért is kell ezt cselekedni az Úr Jézus emlékezetére.

Éppen ezért először a bűnvallásról, gyónásról és feloldozásról lesz szó ebben az írásban, s végül a szentség sokféle ajánlékáról.

Bűnvallás, bűnbocsánat az Ószövetségben

A bűneset óta szembesül azzal az ember, hogy képtelen engedelmeskedni Istennek. A lelkiismerettel rendelkezők, Isten parancsolatait ismerők észreveszik, nem lehet a bűnök, mulasztások vég nélkül felhalmozni. Megterheli a lelket, nehezzé teszi a szívet, sőt ártalmas az egymás közötti kapcsolatokra vonatkozóan is, ráadásul Isten sem nézi jó szemmel, ha csökönyösen ellene szegülnek jó

között is találhatunk vétekáldozatot és engesztelő áldozatot, amelyben a tudatlanságból elkövetett bűnért vagy a felebarát ellen vétetekért történt a kultikus szertartás. Az Ószövetség lapjain arról olvashatunk, hogy az ÚR a szándékos ellenszegülést és bűnököt megtorolja, de kegyelmes Isten, türelme hosszú, szere-

tete nagy (Zsolt 103,8; 145,8 stb.), s megbocsátja a hitszegést, a tenger mélyére dobja bűneinket és nem emlékezik meg róla többé, abban telik kedve, hogy kegyelmet ad (Mik 7,18–19). Bár a bűnnel lehet következménye (Dávid gyermeke meghalt), de feloldozást nyert a másét el kívánó és gyilkos király is (2Sám 12). Nínive estében az ÚR Jónást, a prófétát küldte el, hogy az égbekiáltó bűnökben élő város minden vétekért tartson bűnbánatot. 40 napot kaptak, hogy zsákruhába öltözöttek, fejükre hamut szórva megtérjenek Urukhoz (Jónás könyve). Bár az Ószövetségben hangsúlyosnak érezzük a különféle szertartásokat, áldozatbemutatókat, külsőségeket, azért megjelenik az igaz istentisztelettel kapcsolatosan Ézsaiás próféta könyvében, hogy az Úr tisztá szívet és bűnbánatot vár el övéitől (Ézs 1,14–16), illetve a Zsolt 51,18–19 versei.

Egyértelmű, hogy a bűnököt egyedül Isten bocsáthatja meg, mert Ő a szívek vizsgálója és a lelkek megítélője (Jer 17,10). Ő tudja, valódi-e a bűnvallás és igazi-e a javulásra irányuló szándék!

Bűnvallás az Újszövetségben

Az Újszövetségben Keresztelő János profetikus alak, aki Isten közelgő ítéleté-

re utalva prédikált a hozzá érkezőknek, akik megvallották bűneiket és megkezesztelkedtek, nyilvánosan megmutatva ezzel a megtisztulási szándékot (Mk 1,5). Itt hallhatunk nyilvános, mások előtti bűnvallásról.

Az Úr Jézus Isten valódi, bűnököt megbocsátó szeretetének testté létele közöttünk. A társadalom periferiájára szorult, kivetett, lenézett bűnösök mellé telepedett le, őket szólította meg (Pl. a vámszedőket, a parázna asszonyt vagy a vak embert, akinek a betegsége mögött ugyancsak bűnt sejtettek a kortársak.) Amikor Ő kijelentette: meg vannak bocsátva bűneid, felhördült az írástudók tömege: Kicsoda az, aki megbocsáthatja a bűnököt? Egyedül Isten! (Mk 2,6)

A történetek olvasása közben talán bennünk is felmerült az a kérdés: vajon megvallották-e bűneiket ezek a Jézus lábai elé eső vétkesek? Hiszen az Úr Jézus már feloldozó szavakat mondott...

Számunkra nem kétséges, hogy Krisztusban Isten van közöttünk, mert egyedül Isten tud így tekinteni a bűnre, Ő tudja, akarunk-e attól szabadulni, és csak Ő tud áldozatot vállalni a bűnösért és elvesztettért.

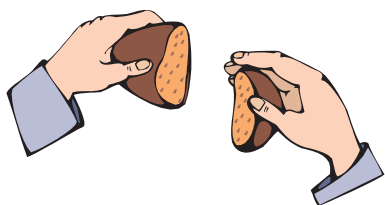

Fontos, hogy Jézus Krisztus az utolsó vacsorán még Júdásnak, az árulójának is nyújtja a kelyhet, és vele együtt mártja a falatot a tálba.

A bűnbánat Luthernél

A reformátor „Az egyház babiloni fogásáról” szóló iratában a részben az akkori római katolikus egyház felosztása szerint tekintett a bűnbánatra, a tőle megszokott polemikus, érzelmekkel telített stílusban beszélt a gyónásról, bűnvallásról.

Szív töredelme (contritio) a bűnvallást megelőző stádium. A véték elkövető bánattal tekint a bűnös magatartására, s elítéli azt, de már benne van az eltörlésért is: ezentúl törekszem az Isten előtti tiszt-

akarátának. A nagy engesztelési ünnep (3Móz 16) arról beszél, hogy évente az egész nép kollektív bűnbánatot tartott, és aztán megtisztultan kezdhettek egy új évet. A különféle áldozati szertartások

☞ ta életre! Luther szerint baj, ha ezt emberi cselekvésként látjuk, ennek hátterében a bűnbocsánat ígéretébe vetett hit kell álljon, ami a szív töredelmét kimunkálja. Nem mindegy, hogy csak a töredelem és gyötrődés hová vezet: lásd Péter és Júdás bánatát és bűnvallásának útját.

Gyónás, azaz a száj vallástétele (confessio). Luther egyértelműen állást foglal amellett, hogy ez nélkülözhetetlen. „A bűnök meggyónása szükséges és Istentől meg van parancsolva.”

Cselekedeti elégtétel, vezeklés (satisfactio). Veszélyes, mert ha a feloldozást követi, akkor akár a bűnbocsánat valódiságát is kétségbe vonja a bűnbánatot tartó. Hiszen a bűnhődés, illetve a büntetés kérdéssé teheti a bűnbocsánat megtörténtét. Ezért fontosabb a hit, a gyümölcs-termő élet hangsúlyozása és a parancs komolyan vétele: menj el, többé ne vétkezz!

Az ágostai hitvallás egységbe foglalója, Melancthon letisztultabb módon képviselte teológiai látásait, mentesebb a polémiától. A bűnbánat komolyan vétele Krisztus megismerését és Isten igaz tiszteletét segíti elő, mellyel számtalanszor lehet élni! A bűnbánat egyszerre töredelem, amikor a lelkiismeretem megrendül, mert Isten ígéje rám olvassa bűneimet, de ugyanakkor tartalmazza az ígéretekbe vetett hitet is: Krisztusért ingyen megbocsátattak bűneim, békességem lehet Istennel (Róm 5,1).

A gyónás a bűnbánat külső megvalósulása vagy következménye. Tudunk gyülekezeti gyónásról – ezt gyakoroljuk a leginkább az úrvacsorai liturgiában is. De létezik az evangélikus egyházban is magángyónás, melyet Luther titkos gyónásnak nevezett. „A titkos gyónás, amely most szokásban van, bárha az Írásból nem is igazolható, mégis csodálatosképpen nagyon tetszik nekem, és hasznos is, szükséges is, és nem szeretném, ha megszűnnék; ellenkezőleg: örülök, hogy megvan a Krisztus egyhá-

zában, mert a gyötrődő léleknek egyedüli orvossága. Hiszen mikor testvérünk előtt megnyílik a lélek, és mindazt a rosszat, ami benne rejtőzik, híven feltárja, testvérünk ajkáról felénk hangzik a vigasztalásnak ígéje, úgy mintha Istentől jönne.”

A gyónás bűnvallásból és feloldozásból áll. Nem kell minden egyes bűnt felsorolni, hiszen nem ismerhetjük saját szívünk mélységét sem (Zsolt 19,13 – Kicsoda ismerheti a bűnöket?). Mégis tudnom kell, hogy nem állhatok meg tisztán Uram előtt, és bűnösnek kell magamat mindenben vallani, azokban is, amikre nem emlékszem, vagy amikről nem tudom eldönteni jó-e vagy rossz.

A bűnvallás után érkezik a feloldozás, mely ígéhirdetés, azaz evangéliumhirdetés! Itt magunk is tapasztalhatjuk, hogy az ige kegyelmi eszköz!

Ki az, aki feloldozhat? Egyedül Isten bocsáthat meg! „A bűnbocsánatot úgy fogadjuk a gyóntatótól, mint Istentől magától, tehát semmiképpen ne kételkedjünk, sőt erősen higgyük, hogy bűneinket ez által megbocsátotta a mennyben.” Az egyetemes papság elvét szem előtt tartva igaz az, ha bűnbánatot tartok és gyóntatóm hirdeti nekem bűneim bocsánatát, megbocsátatnak azok, bárki előtt történjék is az (Jak 5,16).

Az úrvacsorai liturgiában a gyónó rész megelőzi az asztalközösséget, a bűnbocsánatot az ígében kapjuk. Láthatjuk, hogy a feloldozásban már Urunk kegyelme hirdettetik. Ezért az úrvacsorában „csupán” a bűnbánat szentségét látni kevés lenne! Bár tudjuk, milyen hatalmas ajándék a bűnök bocsánata, mégis többet rejt magában a szentség.

Az úrvacsorával azért élünk, mert engedelmessé válnak a keresztyének vagyunk, hiszen parancsunk van rá! Szereztetési ígékben halljuk Jézus Urunk rendelését: „Ezt cselekedjétek!”, illetve János evangéliumában, ahol bár nem szerepel úrvacsorai történet, de utalás van rá: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van.” [Jn 6,54]

Az úrvacsoráról valljuk, Urunk valóságos teste az, azaz benne Krisztussal találkozzunk, és mindazt megkapjuk tőle,

amit Krisztus nekünk adni akar, s amire nekünk szükségünk van. És ez nem kizárólagosan a bűnök bocsánata lehet. Gondoljunk az úrvacsoravétel előtti imádságra: a kételkedőnek hitet, a gyengének állhatatosságot, a keményszívűnek megtérést, az elesettnek új erőt, az aggódónak megnyugvást, a szomorkodónak vigasztalást ad. Dr. Nagy Gyula professzor úr így ír az úrvacsoráról: „reális egyesülés az értünk halálba ment Krisztussal, ezen keresztül bűnbocsánat, a Szentlélek ajándéka, részesülés Krisztus áldozati halála minden gyümölcsében. Az úrvacsorában újból elnyerjük azokat a javakat, amelyeket a keresztségben! [...] ez Isten legmélyebb lehajlása az emberhez! Az úrvacsorai előkészület veleje a bűnbánó hit, de az úrvacsora maga táplálja is ezt a hitet. [...] Krisztus Urunk ajándéka a megrettent lelkiismeret vigasztalására. Az úrvacsora agapé, azaz a szeretet vacsorája. Krisztusban egymással is egyesít, azaz communio sanctorum ez az asztalközösség”.

Az ún. Lima Dokumentum (1982) igyekszik a szentháromság tanra támaszkodva úgy megfogalmazni a szentségben rejlő titkot, hogy minden keresztyén felekezet számára lényeges elemről szól. Az úrvacsora már Isten országának megjelenése, amikor nem lesz különbség egyikünk között sem, amikor nem lesznek válaszfalak és ellentétek, csak az fog dominálni, ami összeköt bennünket. A mennyek országa örömeinek előíze ez! Ugyanakkor igaz, hogy eucharistia: hálaadás Isten teremő, megváltó, megszentelő hatalmáért! Emlékezés az Úr Jézus értünk vállalt szenvedésére és halálára, bűnöktől és kárhozattól megmentő szeretetére. Az úrvacsorában a Szentlélek egyházat alakító munkáját tapasztalhatjuk.

Mindezeket figyelembe véve továbbra is készülünk kellő önvizsgálattal és bűnbánattal a szentség vételére, hiszen a hozánk, mélybe hajoló szent Istennel találkozhatunk, de vegyük is örömmel, mert mindent megkaphatunk benne, amit Krisztus Urunk ajándékozni akar számunkra!

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Háromoldalú ifjúsági találkozó

Két hét Németországban

A Kelet-Békési Evangélikus Egyházmegye fiataljainak 14 fős csoportja augusztus 7-én este 9-kor indult el a Féri-hegyi repülőtérrel Nürnbergbe.

A szerencsés megérkezés után várt minket az ottani evangélikusok vezetője, Johannes Waedt lelkész. Miután csomagjainkat bepakoltuk az autójába, elvitt minket a szálláshelyünkre, Unterleinleiterbe. Ez egy kis település, Nürnbergtől 50 km-re található.

Ezen a találkozón három csoport vett részt. A helyi németek, Romániából Mediasból (Medgyes) és mi, magyarok Békés megyéből. Rövid idő elteltével a csoportunk valódi közösséggé kovácsolódt, nagy barátságok születtek.

Napi programjaink közé tartozott a rendszeres áhítat és éneklés a helyi templomban.

Az egyik nap ellátogattunk a szomszéd településre, ahol egy kórházban énekeltek az ottani betegeknek. Azután este elmentünk Ebermanstadtba, ahol épp akkor volt a helyi városi ünnepség. Ott egy szabadtéri koncert volt, ahol egy rockzenekar zenélt. Nagyon jól éreztük magunkat. Vasárnap a környező településekre látogattunk el, aktívan részt vettünk az istentiszteleteken, majd ezt követően egy vendéglőben ebédeltünk.

Ezután jött az egész találkozó legizgalmasabb programja: a barlangászás. Mindenkinek előre szóltak, hogy olyan ruhát hozzon magával, amit nem sajnál, ha koszos lesz. Erre az öltözékre mindenki kapott még egy munkásruhát és egy védősisakot, a biztonság érdekében. Már a barlangba bejutni sem volt egyszerű, mert egy résen kellett átmenni, ezután bent egyre nehezedtek a dolgok. Szerencsére volt két hivatásos barlangász is velünk, segítettek, ha elakadtunk, ügyeltek

a biztonságunkra. Odabent a barlangban nehéz körülmények között tudtunk közlekedni. Sokszor kerültünk olyan helyzetbe, hogy oldalazva, kúszva-hasalva tudtunk előrejutni. Mégis a legijesztebb helyzetek akkor voltak, amikor úgy másztunk, hogy kb. 10-15 cm-es, csúszós cseppkövekbe kellett a lábunkat helyezni, kézzel meg a sziklákba kapaszkodtunk, alattunk sok méter mély szakadék volt. Akkor odabent mindenkinek megerősödött a hite... A barlangászás bő két és fél órán át tartott. Mire kiértünk óriási élményekkel lettünk gazdagabbak. Mindhárom csoport ruhája nagyon koszos volt. Átöltözés, mosakodás után ott a helyszínen megvacsoráztunk.

Néhány nappal később egy vadonatúj busszal elindultunk Berlinbe, ami Unterleinleitertől kb. 430 km-re van. Egész napunkat utazással töltöttük. Kb. az út felénél ellátogattunk Wittenbergbe. Megnéztük a Luther-templomot, ami nagyon felémelő élmény volt.

Estére megérkeztünk Berlinbe, ahol egy külvárosi hotelban szálltunk meg. Még aznap éjszaka elmentünk Berlin belvárosába szétnézni. Másnap reggel a német Terror Házába látogattunk el. Nagyon megrázó volt megtudni, hogy az ottani kommunisták milyen szörnyűségeket műveltek a keletnémet állampolgárokkal. Aznap délután elmentünk a városba szétnézni. Kisebb csoportokra osztottunk, így mindenki azt nézett meg, amit szeretett volna. Páran felmentünk a berlini tévétoronyba. A gyönyörű kilátás miatt úgy gondoltuk, hogy ez kihagyhatatlan eleme volt a programunknak. Egy nappal később az „országgyűlés” épületébe, a Bundestagba látogattunk el. Megismerkedtünk az ottani törvényhozással és még szituációs játékot is játszottunk, ami úgy nézett ki, hogy különböző pártfrak-

ciókba tömörültünk és a német autópálya sebességkorlátozásáról tárgyaltunk.

Délután újra szabadprogram volt, a legtöbben vásárlásra, nézelődésre használták fel az időt.

A következő napon elhagytuk Berlint és visszamentünk Unterleinleiterbe. Az utazás közben Drezda felé vettük az irányt, ahol városnézéssel töltöttük el az időt. Megnéztük a romokból újjávarázsolt épületeket. Sajnos csak kevés időt töltöttünk Drezdában, de ez alatt is nagyon sok mindent láttunk.

Az Unterleinleiterbe való megérkezés után pár nappal lehetőségünk volt kipróbálni a vadvízi evezést. Mindenkinek nagyon tetszett. Az különösen izgalmas volt, hogy többen többször is felborultunk a csónakokkal. Aznap este tartottunk egy megható búcsúestet.

Másnap már a pakolásé és a takarításé volt a főszerep, utána egy jó étteremben ebédeltünk, azt követően a román csoport elindult haza, így elbúcsúztunk tőlük. Este 6-ra kellett kiérnünk a nürnbergi reptérre. Ott még készítettünk egy utolsó közös képet. Este 8-ra megérkeztünk Budapestre, ezután szétszéledt a csoportunk.

Az eltelt idő óta a magyar csoport tagjaival tartjuk a kapcsolatot, számítógépen és személyesen is. Már kétszer találkoztunk Gyulán és Kondoroson, sajnos nem mindenkiel, de így is nagyon jó volt az élményeket újra felidézni.

A csoportunk nevében köszönettel tartozunk egyházunk vezetőinek – különösen Fabiny Tamás püspök úrnak –, hogy lehetővé tették ennek a fantasztikus találkozásnak a létrejöttét.

Gyülekezetünket három fiatal képviselte: Schön Krisztina, Zöldhegyi Valter, és aki a beszámolót lejegyezte:

SPECK JÓZSEF

Mössingeni fúvósbarátainknál

2007. július 12-én, csütörtökön kora hajnalban indultunk hat személyautóval. Még egy kicsit álmosan, de nagy kedvvel és örömmel vágtunk neki a hosszú útnak. Kisebb és sajnos nagyobb akadályokkal is megküzdve, de megérkeztünk Mezőberény testvérvárosába, Mössingenbe, ahol háromnapos városi rendezvényen vehettünk részt.

Ezek után 15-én, vasárnap késő éjjel indultunk tovább Mössingenbe, ahol már vártak minket. A kipakolás és berendezkedés után végre mindenki ágyba került, de nem mindenki tudta magát kialudni. Reggel 9-kor már az asztalon várt minket a reggelink. Az étkezéseket német barátaink nagy odafigyeléssel készítették elő nekünk minden reggel, délben és este.

Szállásunk a város szélén, a szépen felújított közösségi házunkban volt, ahol négy szobában kaptunk helyet. A fiúk tízen aludtak együtt, ami egy kicsit közelebb hozta őket egymáshoz, és erősítette bennük a közösséget. Az épületben minden volt. A konyhától kezdve a fürdőszobákon át a fiatalok igényeit is kielégítő termeket találtunk, így több szórakozási lehetőséget állt módunkban használni. Az udvaron foci- és röplabdapálya volt, ahol sok mérkőzésre került sor néha a németekkel, máskor ellenük. Szállásunk, a Haus Aible mellett egy kis patak csordogál, ami nagyon hangulatossá tette a napokat. Sokszor leltünk ott egymásra, és néha, amikor az idő is jobb volt, még a lá-

bunkat is megmártottuk benne. Gyülekezetünk öt vezetője az egyik német barátunknál, Hans-Georgnál aludt.

A fúvósok számára a délelőtti próbákkal telt, majd ebéd és egy kis pihenés után újra várta őket a hangszer és a próbaterem. Gyülekezetünk többi tagjának ilyenkor szabadprogramja volt. Ekkor nyílt alkalom vásárolni, sétálni, s a város

szétnézni, amit a Mercedes-Benz Múzeum megtekintése követett. Biztosan merem állítani, ez mindenkinek nagyon tetszett. A régiektől az újakig személyautókat, buszokat, versenyautókat és különböző célra gyártott autókat lehetett megnézni, illetve egyik-másikba bele is lehetett ülni. Akinek volt bátorsága, még egy szimulátorban is ülhetett, s átélhette a régi és a mai Forma-1-es versenyautó érzését. Számos tájékoztató leírás volt mindenhez.

A záró hangversenyen kívül több más helyen lépett fel a két fúvóskör. Ilyen alkalom volt egy megvendégléssel egybekötött áhítat, vagy a János-templom lépcsőjén való zenélés, Isten dicsőítésére.

Természetesen sokat beszélgettünk a német barátainkkal, és jó volt megint egy kis időre együtt lenni, ápolni a fúvóskörök és a gyülekezet barátságát. A biztos nyelvtudással nem rendelkező fiatalok is sokat voltak együtt. Biliárdoztak, csocsóztak vagy csak beszélgettek, de láthatóan ők is örültek a találkozásnak. Természetesen voltak közöttünk olyanok is, akik nagyon jól beszélnek németül, és sokszor az ő segítségükre is szükség volt, hogy meg tudjuk egymást érteni.

Az utolsó együtt töltött alkalom a záró hangverseny volt, amire nagyon sok ember gyűlt össze. A következő napon volt az istentisztelet, ahol még szolgálatot végzett a fúvóskör.

Ebéd után egy kis ajándékozás követte mindezeket, és sajnos indulni kellett haza. Néha belekeveredtünk egy-egy nagyobb dugóba – ami sokszor órákon át tartott –, de végül 22-én megérkeztünk.

Mindenkiben kellemes élményeket hagyott maga után ez az út, és már várjuk a következő találkozást, amire feltehetőleg nyáron kerül sorra. Ekkormajd mi látjuk vendégül a mössingeni fúvóskört.

HERTER ÉVA

egy-egy nevezetesebb pontját megnézni. Lehetőségünk volt a közeli városokat is megismerni egy kicsit, ide vendéglátóink vittek el bennünket. Ezeken kívül Mössingen városa biztosította nekünk, hogy korlátlan alkalommal látogathassuk szépen felújított strandjukat, ahol többek között óriáscsúszda és trambulínok is voltak. Közös programként elvittek minket a Duna-völgybe, ami elbűvölően szép, és nekünk, magyaroknak nagyon is érdekes, mivel ott a Duna harmadakkora sincs mint itt, Magyarországon.

Majd Stuttgartban nyílt lehetőségünk

Visszapillantó a nyári eseményekre

2007. július 12–22. között a gyülekezet fúvóskörével és több vezetőjével (Wagner József felügyelő úr, Babinszki Mihályné és Rau Mihály gondnokok, Herter Márton presbiter, Székely Mária alapítványi kuratóriumi tag) Németországban jártunk. Az első három napot Münsingenben töltöttünk, a városi küldöttséggel együtt. Büszkéek voltunk fiataljainkra, akik az ifjúsági fúvósenekar tagjaiként komoly művészi teljesítményükkel lenyűgözték a nemzetközi közönséget. A vasárnapi ökumenikus istentiszteletet öt nyelven ünnepeltük. A záró esten – mely a világi rendezvénysorozat utolsó órája volt – a münsingeni fiatalok kórusa egy óir nyelvű áldás megzenésített változatát adta elő. Jóleső érzés volt tudni, hogy utunk előtt az Úr oltalmába ajánlottak bennünket.

A következő héten Mössingen adott számunkra otthont. A két fúvóskör között immár hat éve tart a szakmai kapcsolat, és évente egyre erősödik a barátság is. A sok próba mellett azokat a gyüleke-

ző segítőjük van), alkalmunk nyílt hazai evangélikusságunk, valamint egyházközsegünk képes bemutatására is.

Szombaton este a Matajsz János tanár úr által dirigált magyar fiatalok és német társaik igen nívós záró koncertet adtak. Az alkalmat állófogadás és beszélgetés követte a modern templom egyik szárnyában. Másnap a fúvósok még néhány rövidebb darabbal és korállal színesítették az istentiszteletet.

Az ottani Keresztyén Ifjúsági Egyesület (nálunk KIE náluk CVJM rövidítéssel) kiterjedt ifjúsági munkát végez. Nagyon sok csoportban foglalkoznak a fiatalokkal, akik a művészi tevékenység és sport mellett sem feledkeznek meg arról, hogy Isten adománya a tehetség, tőle kapjuk az időt, a lehetőségeket, és jó neki szolgálni. A *Haus Aible* nevű „KIE-házban” zajlottak a próbák, a főbb étkezéseket is ott készítették el számunkra. Vendéglátóink ügyeltek arra, hogy ne csak farsztó köteleességteljesítésből álljanak a napok. Így biztosítottak alkalmakat fürdőzésre, kirándulásra, kulturális programokra és kedélyes beszélgetésekre is. Hálások vagyunk nekik az együtt töltött időért, s 2008-ban szeretnénk velük újra találkozni, itt nálunk.

Július 29-én, hazatérésük napjának pontosan 60. évfordulóján, hálaadó ünnepben lehettünk együtt a malenkij robotra a Szovjetunióba hurcolt testvéreinkkel.

A közös fotó után – melyet a gyülekezeti ház előtt készített Csávás István – úrvacsorai istentiszteleten vettünk részt a két és fél évet kényszermunkatáborban töltött idő testvéreinkkel és családtagjaikkal. Az emlékművek megkoszorúzása után terített asztal mellett időztünk, s elevenítettük fel életük főbb momentumait. Ekkor találkozhattunk először Köhler Júlia könyvével, melyet a deportáltakról írt. A főbb életrajzi adatokat tartalmazó kiadvány első kötetét már meg is vásárolhatták a jelenlévők.

Július 29.–augusztus 5. között került sor a IV. Kelet-Békési Evangélikus Egyházmegyei Zenei Táborra. Főbb előadók

voltak: Eiler Katalin zenepedagógus (fúvolya, orgona), Huszák Zsolt az országos egyház ifjúsági referense (gitár), Keveházi D. Sámuel (gitár), Széll Éva egyházzeneész (hangképzés, kórusmunka), Schön Krisztina (fúvolya), Plavec József (dob), Bukor Csaba (harmónium), Csehi Éva (bibliakörök és játékok). Jövőre – amikor ötödik alkalommal jövünk majd össze – terveink szerint hosszabb lesz a táborunk, és a résztvevők is közreműködnek majd munkájukkal ötleteikkel a megvalósításban. Széll Bulcsú kispesti lelkész áhítatai nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a csoport lelkileg megerősödhetett, s az Úr Jézus szeretetére nyitott fiatalok között lehetett olyan is, aki ezen a héten döntött Őmellette.

A következő héten a Csengő-bongó ház egy kis csoport napközbeni gyülekezőhelye volt. A gyerekeknek és tizenéveseknek sok új élményben volt részük. Gulyás Imréné jóvoltából – akinek sokak ismerik népművészeti és iparművészeti alkotásait – különleges kézműves napot is tarthattunk a hét során. Magdi néni megmutatta nekünk a csuhébábok készítésének fortélyait, a nemezelés technikáját, valamint megtanította a szövés legalapvetőbb lépéseit is. A sok játék és éneklés hozzájárult ahhoz, hogy ismét nagyon vártuk a viszontlátást a hittan csoportokban, ifiben.

Augusztus 21–24. között Telekgerendáson ifjúsági csendesnapokon voltunk együtt a nagy ifi több tagjával. Találkozási helyszíne a Kelet-Békési Egyházmegye Ifjúsági Központja volt. A reggeliket és vacsorákat önállóan készítettük el, környezetünket is tisztán tartottuk. Célnk volt elmélyülni az igehallgatásban, jobban odafigyelni egymásra. A szeretet-himnusz (1Kor 13) alapján tartottuk az áhítatokat, majd a beszélgetéseket. Jó volt hallani másként – töményebben és összefüggéseiben – a szeretetről, és Jézus szeretetéből meríteni. Egyszer a csoportok kisebb színészi feladatot is kaptak, majd az utolsó estén a Láthatatlan Színházban követhették végig az életutat, ahogyan Isten igéje nekünk arról szól. Reméljük, jövőre nagyobb utazást is tehetünk közösségünkkel, s a többi barátunk is velünk tart majd.

LSK

zeteket is megismertük, ahol barátaink gyakran végeznek szolgálatot. A mössingeni evangélikus egyházközségnek három temploma van, több ezer egyháztaggal. Ezek közül a *Peter- und Paul's Kirche* a legrégebbi műemléképmű, melyet 1517-ben kezdtek el építeni. A múlt század hatvanas éveiben készült a *Martin-Luther-Kirche*, a város közepén, majd a 80-as évek elején a *Johanneskirche* a város új negyedében. Mindemellett megfordultunk az ún. *Belsener Kapellében* is, melyet egy kis temető vesz körül. E román stílusú templomot 1140–50 között építették a leégett régi romjain. Azon túl, hogy megismerhettük barátaink intenzív közösségi életét (több mint 500 aktív, feladatot vég-

Röviden...

Gyermeknap

Szeptember 29-én a három történelmi egyház négy egyházközsége gyermeknapot szervezett. A 9–13 óráig tartó alkalom vidám, ugyanakkor tartalmas kikapcsolódást ígért a családoknak. Közel ötven gyermek és 25 felnőtt segítő (szülő, nagyszülő, pedagógus, gyülekezeti munkatárs) vett részt a gyermeknapon. A református egyházközségben az énektanítást és áhítatot követően teával és süteménnyel kedveskedtek a jelenlévőknek. A vidám, játékos feladatok minden egyházközséghez és templomhoz elvezették a gyerekeket, így kiváló lehetőség nyílt az ökumenében részt vevő felekezetek jobb megismerésére. Az utolsó állomás a II. kerületi napköziotthonban volt, ahol ebédrel zártuk programunkat. A következő ilyen alkalmat tavasszal szeretnénk tartani.

Köszönetnyilvánítás

Kedves Testvérek! Tisztelettel köszönjük, hogy 2007-ben is támogatták egyházközségünk életét adományokkal, az egyházfenntartó járulék befizetésével.

Kérjük, hogy továbbra is gondoljanak imádságaikban és áldozatkészségükben gyülekezetünkre.

Legyünk együtt minél több istentiszteleten, közösségi alkalmon!

Öröm, hogy temetőnk fenntartására is adakoznak, így közösen viselhetjük a költségeket.

Megvásárolható és kölcsönözhető kiadványok

A gondnoki hivatalban egy színes, könyvekkel tele polc található a pénztárosunk háta mögött. Kortárs lelkészek, ismert teológusok, külföldi és magyar prédikátorok, keresztyén írók, költők művei sorakoznak egymás mellett, olvasásra hívogatnak. Gyökössy Endre, Cseri Kálmán, Scholz László a legnevesebb szerzők. Többek között a Luther Kiadó és az Evangéliumi Kiadó igényes kivitelű kiadványaival találkozhatunk. Bibliák, énekeskönyvek, komoly tartalmú kötetek, verseskönyvek mellett rövid, lelket frissítő, vigasztaló füzetecskék is kaphatók. Minden alkalomra ajánlunk képeslapot, iges kártyát, akár ajándékkísérőnek.

Elküldhetők névnapra, születésnapra, gyógyulást kívánva. Reményt adó, ha Isten ígéjével együtt küldjük el részvétnyilvánításunkat. Jöjjenek be, és tekintsék meg a választékot!

Az érdeklődők számára színes keresztyén magazinokkal is kedveskedünk, melyek a mindennapi élet problémáira és kihívásaira válaszolnak, biblikus látás szerint. A Lydia, Ethos, Jelige, Biblia és Család valamint a Family című újságok formai szempontból megállják helyüket a világi színes lapok között, ugyanakkor valódi, örök értéket képviselnek! Az említett magazinok ugyanúgy előfizethetők, mint az Evangélikus Élet országos hetilap. A Kedves Olvasó figyelmébe ajánljuk az Útitársat, mely külhoni magyar evangélikus lap, és a Vetés és Aratás evangéliumi folyóiratot is.

A lelkészi hivatal polcain a komoly teológiai írások mellett közérthetőbb, olvashatóbb művek is vannak. Ezeket a könyveket is nagyon szívesen kölcsönadjuk.

Rendkívüli alkalmaink a közeljövőben

- **Október 7-én** nagy szeretettel várunk mindenkit hálaadó istentiszteletünkre. Az alkalom során beérkező áldozati adományokat a toronysisak zsindelezésének festésére fogjuk felhasználni.

- **Október 21-én** a fúvóskör Győri Gábor esperes meghívására a Budapest–Pestszentlőrinci Egyházközségbe látogat, ahol az istentiszteleten végez majd szolgálatot.

- **Október 28–31.** között Protestáns Napok lesznek a református és evangélikus egyházközségekben.

- **Október 28-án** 10 órai családi istentiszteletünkön Füke Szabolcs galgagutai lelkész prédikál, délután zenés bizonygatót hallhatunk a Large Room együttestől.

- **Október 31-én** Reformációi Emlékünnep lesz 18 órakor.

- **November 1-jén** a köztemetőben, november 2-án a német temetőben tartunk temetői istentiszteletet, 14 órakor.

- **November 11-én**, vasárnap 17 órakor Márton-napi vacsora lesz a gyülekezet tanácstermében.

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

- **Vasárnap** 10 órakor: Gyülekezeti istentisztelet (minden hónap első vasárnapján úrvacsoraosztással).

Minden hónap első vasárnapján 14.30 órakor német nyelvű istentisztelet.

Minden hónap utolsó vasárnapján 10 órakor családi istentisztelet.

- **Kedd** 14 órakor: Nőegylet (csigapödrés, beszélgetés, az alkalom lezárása esti áhítattal).

- **Csütörtök** 18 órakor: Gyülekezeti bibliaóra.

- **Szombat** 17 órakor: Tizenéves ifi, 18.30 órakor: „Nagy ifi”.

- A **diakóniai csoport** a hónap utolsó csütörtökén 18 órakor találkozik.

- **Hittanórák** alsósoknak csütörtökönként 11.45-től az iskolában.

Vasárnap reggel 9 órától a gyülekezet ifi termében „**Vasárnapi iskola**”.

- **Fúvóskör** péntekenként 15 órától.

- **Pénztári órák** kedden és pénteken délelőtt 8–12 óráig.

Túrmezei Erzsébet:

AHOL RÁNK JÉZUS VÁR

Valami mindig vár.

*Hol munka, láрма, hajsza,
hol a mindennapok küzdelme, harca,
hol keservek és kísértések,
próbák, bukások, szenvedések,
hol csend, csend, csend...*

Kívül?

Vagy bent?

Valami mindig vár.

S Valaki mindig vár.

*Mert Jézus mindig, mindenütt ott van.
Ott a zajban, a mindennapokban,
küzdelmekben és feladatokban,
ott szenvedésben és kísértésben,
hogy felemeljen, őrizzen, védjen,
hogy tanácsoljon, segítsen, áldjon,
átvigyen tűzön és akadályon,
új erőt adjon új kegyelemben.*

Mindenütt mindig vár,

de százszorosan vár ránk – a csendben!

hírnök

Kiadja: a Mezőberényi I. kerületi Evangélikus Egyházközség (5650 Mezőberény, Kossuth tér 6.) · **Felelős kiadó:** Lázárné Skorka Katalin lelkész · **Tördelőszerkesztő:** Szatmári László · A **nyomtatás** a Berényi Nyomdaüzemben készült. · **Cégl tulajdonos:** Hegyi Márton